

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 4242-04-24 מדינת ישראל נ' בוואב

לפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא שירלי דקל נוה

בעניין: המאשימה מדינת ישראל

נגד

אחמד בוואב

הנאשם

גזר דין

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בעבירה של גניבה בידי עובד ממעבידו, לפי סעיף 391 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי לכתב האישום עבד הנאשם כשליח בחברת "כץ משלוחים" (להלן: "החברה"), ובמסגרת עבודתו עבד כנהג משאית (להלן: "המשאית"). בנוסף, במועד הרלוונטי לכתב האישום, סיפקה החברה לחברת zara ישראל, שירותים מסוג הובלת סחורה מנמל התעופה בן גוריון לקניונים ברחבי הארץ, בין היתר, לקניון עזריאלי בראשון לציון (להלן: "המקום").

ביום 03.12.2023 בשעה 17:49 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם עם המשאית לנקודת האיסוף של הסחורה מנמל התעופה בן גוריון. בהמשך, בשעה 18:35 או בסמוך לכך, עצר הנאשם את המשאית בחניון ציבורי בראשון לציון.

באותן נסיבות, יצאו מהמשאית הנאשם ואחר, שזהותו ידועה למאשימה וניגשו אל חלקה האחורי של המשאית. הנאשם הוציא מהחלק האחורי של המשאית שבע שקיות שחורות מלאות סחורה, ולאחר מכן, העבירן לחלק הקדמי של המשאית.

בשעה 23:10 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לאזור הפריקה במקום, תוך שפרק את כל הסחורה שהייתה בחלקה האחורי של המשאית, הותיר את שבעת השקיות המכילות ביגוד, בעלות כללית של 12,343.90 ₪ בשווי מכירה, בתוך חלקה הקדמי של המשאית ועזב את המקום.

הסדר הדיוני ותסקיר שירות המבחן

ביום 20.11.2024 הודיעו הצדדים על הסדר דיוני אליו הגיעו לפיו תוקן כתב האישום כמפורט לעיל. הנאשם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשע ונשלח לשירות המבחן על מנת שיערך תסקיר בעניינו. ההגנה ביקשה כי התסקיר יתייחס, בין היתר, לאפשרות סיום ההליך ללא הרשעה, והתביעה הודיעה כי עמדתה היא להותרת ההרשעה על כנה. הצדדים הודיעו כי לא הושגו הסכמות עונשיות ביניהם וכי סוכם כי ישובו לדון בנושא הענישה לאחר קבלת תסקיר שירות המבחן.

לפי האמור בתסקיר מיום 19.10.2025, הנאשם בן 30, נשוי לתושבת השטחים ואב לתינוק. משפחתו מוצאו מונה 7 נפשות, כאשר הנאשם הוא השלישי בסדר הלידה. אביו, כבן 65, אינו עובד בשל מצבו הרפואי. האם בשנות החמישים לחייה, עקרת בית. הנאשם תיאר קשר טוב בין הוריו ואווירה טובה ובטוחה בבית. הנאשם מסר לשירות המבחן כי אחיו כעסו עליו מאוד בשל מעורבותו הפלילית, ולא הבינו מדוע פעל כך. שירות המבחן התרשם כי משפחת הנאשם מהווה גורם משמעותי בחייו, ומשמשת עבורו מקור תמיכה וחיזוק.

הנאשם בוגר 9 שנות לימוד. לדבריו, לא אהב את הלימודים והעביר את זמנו בעיקר עם חבריו. לדבריו, סבל מבעיות קשב וריכוז, אשר ככל הנראה השפיעו על תפקודו הלימודי. עם זאת, הנאשם תיאר כי יצר קשרים בינאישיים טובים. לאחר שעזב את הלימודים, החל הנאשם לעבוד בגיל 15, ועבר במהלך השנים בין מקומות עבודה שונים ולא הצליח להתמיד במקום עבודה קבוע. ביחס למצבו הכלכלי, הנאשם תיאר תמונה של קושי ומורכבות כלכלית. לדברי הנאשם, הוא ואחיו נושאים יחד בנטל הכלכלי ותומכים בהוריהם. בנוסף, מסר הנאשם כי הוא שרוי תחת חובות כספיים ונמצא בתהליך להסדרתם וכי אינו עובד.

בהתייחס לעבירה נושא כתב האישום, הנאשם מסר, כי ה"אחר" המוזכר בכתב האישום, סייע לו בעבודתו תמורת תשלום, וזאת בשל בעיות רפואיות ברגליו, המקשות עליו לשאת סחורה כבדה. לדבריו, הוא ביקש מהאחר להעביר חלק מהסחורה מהחלק האחורי של המשאית אל חלקה הקדמי, ולאחר מכן, לקח את הסחורה עימו אל ביתו. לטענתו, האחר לא היה מודע שמדובר בסחורה גנובה. הנאשם הוסיף כי חש תסכול בעבודתו, מאחר שלא קיבל עליה תשלום ראוי, ובאותה עת, לתפיסתו, פעל בצורה אימפולסיבית על מנת לפצות על תחושת התסכול, מבלי לקחת בחשבון את משמעות והשלכות התנהגותו. עוד ציין הנאשם, כי עוד באותו יום הגיעה המשטרה אל ביתו ולקחה את הסחורה שנתפסה ברשותו. הנאשם מסר כי העבירה שביצע והשלכותיה מהוות עבורו חוויה טראומטית.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מביע חרטה וצער על מעשיו. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מצמצם מחומרת העבירה, ככל הנראה מתוך קושי רגשי, בושה ומבוכה. השירות התרשם כי לנאשם לא קל לדבר באופן גלוי על התנהגותו השולית, והדבר בא לידי ביטוי באופן בו הציג את האירועים. לצד זאת, התרשם שירות המבחן כי העבירה היא חריגה ואינה משקפת דפוסי חשיבה והתנהגות עברייניים מושרשים, אולם מבטאת העדר מיומנויות להתמודדות עם קשייו וחשיבה לקויה באשר לפתרון מצוקתו.

בסיכום האבחון זיהה שירות המבחן מוקדים מרכזיים המגבירים סיכון לעבריינות ומוקדמים המקדמים סיכוי לשיקום, כדלקמן:

גורמי הסיכון לעבריינות כוללים תעסוקה לא יציבה והתמודדות עם מצב כלכלי מורכב הכולל צבירת חובות המעוררים דחק; הצפה רגשית המצמצמת מהיכולת לפעול באופן מיטיב; קשיים ביצירת יציבות ורציפות בתפקודו.

גורמי הסיכוי לשיקום כוללים את העובדה שזוהי העבירה הראשונה והיחידה שעבר הנאשם; קיומה של רשת משפחתית תומכת; מאמצים ורצון למלא את מחויבויותיו ותפקידיו כאיש משפחה וכמפרנס; העדר קיומם של דפוסי עבריינים ברקע להתנהגותו עוברת החוק.

במכלול השיקולים בין גורמי הסיכוי והסיכון, התרשם שירות המבחן כי הנאשם משקיע מאמצים לשמור על אורח חיים יציב לאורך השנים. לצד זאת, בהתמודדות עם מצב משברי, נוטה הנאשם לפעול מתוך דחף ובאופן בלתי שקול, כפי שבא לידי ביטוי בעבירה הנדונה. להתרשמות שירות המבחן, בהעדר מענה טיפולי שיסייע בבחינת מניעי התנהלותו המכשילה ובחירותיו במצבים המאופיינים בדחק ובמשבר וללא רכישת כלים להתמודדות מיטיבה ומקדמת עמם, קיים סיכון משמעותי להישנות עבירות דומות בעתיד. הנאשם שלל בפני שירות המבחן צורך בהשתלבות בטיפול.

לאור האמור, ולאור הפער בין התרשמות שירות המבחן מקיומה של נזקקות טיפולית להפחתת רמת הסיכון הנשקפת לבין עמדת הנאשם השוללת צורך זה, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית ועונשית בעניינו של הנאשם. בהתאם לכך ובשל העדר אופק טיפולי, לא היה באפשרות שירות המבחן להמליץ על ביטול הרשעת הנאשם.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות לעונש

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם ועל נסיבות ביצוע העבירה, ועתרה לקביעת מתחם עונש הולם הנע בין מספר חודשי מאסר, שיכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר והפנתה לפסיקה.

ב"כ המאשימה טענה כי התחשבה לקולה בכך שהנאשם הודה, קיבל אחריות על מעשיו וחסך בזמן שיפוטי יקר, ולחומרה בהערכת שירות המבחן לפיה קיים סיכון משמעותי להישנות עבירות דומות בעתיד וכן בצורך בהרתעת הרבים, ועתרה להשית על הנאשם 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות וענישה נלווית בדמות מאסר על תנאי, קנס, פיצוי והתחייבות.

ב"כ הנאשם ביקש לדחות את עתירת המאשימה לעונש, וטען כי היא אינה עולה בקנה אחד עם נסיבות כתב האישום ועם עתירת המאשימה לעונש בעבירה זו בתיקים אחרים. עוד טען כי שירות המבחן התעלם בתסקירו מכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, אדם נורמטיבי, העובד ומפרנס את משפחתו, מכך שהאירוע נושא כתב האישום הוא אירוע חד-פעמי, אינו משקף דפוס התנהגות עברייני ומאז ביצוע העבירה חלפו למעלה משנתיים וחצי ללא הישנות.

ב"כ הנאשם הוסיף כי בפועל לא גרמו מעשיו של הנאשם לנזק למעביד, שכן הסכום הוחזר לו במלואו, והוסיף וטען כי המעביד הוא שחייב לנאשם סך של 25,000 ₪.

לטענת ב"כ הנאשם, ממועד ביצוע עבירה, עבר הנאשם שינוי מהותי - נישא, נולד לו ילד והוא מפרנס את משפחתו ביושר בשתי עבודות.

בסיום טיעונו לעונש, עתר ב"כ הנאשם לגזור על הנאשם עונש הכולל מאסר מותנה ורכיבים כלכליים, ולחלופין, מאסר בדרך של עבודות שירות לתקופה קצרה בלבד. ב"כ הנאשם הפנה להליך אחר בעבירה זו שהסתיים ללא הרשעה, אף שלא עתר לכך, וביקש להחיל על הנאשם את מידת החסד והרחמים.

הנאשם בדברו האחרון טרם גזר הדין מסר כי הוא מצטער על מעשיו, וכי על מנת לפרנס את משפחתו ואת הוריו/ הוא עובד בשטיפת מכוניות בשעות הבוקר ואצל קבלן לעבודות חשמל בשעות הלילה.

דין והכרעה

הנאשם הורשע בעבירה של גניבה בידי עובד ממעבידו.

את מתחם העונש ההולם יש לקבוע בהתאם לעקרון ההלימה, תוך מתן משקל לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בהם, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

מעשיו של הנאשם פגעו בערכים החברתיים המוגנים של שמירה על זכות הקניין של המעביד וביחסי האמון שבין העובד למעביד. ערים אלו מהווים בסיס הכרחי לקיומם של יחסי עבודה תקינים ושל סדר חברתי תקין.

ראו דברי בית המשפט המחוזי ב-עפ"ג (מחוזי חי') 40674-04-13 **מדינת ישראל נ' קטש** (11.07.2013):

"אין חולק על החומרה היתירה אשר בגניבה ממעביד. מעבר לנזק הכלכלי שגורמת גניבה "רגילה", לגניבה ממעביד מאפיינים המשווים לה משנה חומרה. זאת - בשל ההפרה הבוטה שיש בכך, של האמון שנותן המעביד בעובדו. לכך מצטרפים גורמים מחמירים נוספים - קלות הביצוע של גניבה כזו, שהרי לעובד גישה קלה לרכושו של המעביד והעובדה שפעמים רבות לא ניתן לגלות את הגניבה, או את היקפה, המחייבים להחמיר עם מבצעי עבירה כזו. בנוסף, מעשים כגון אלה משפיעים לרעה, לא רק על יחסו של המעביד לעובד שגנב, אלא על יחסו של המעביד גם לעובדיו האחרים, שלא חטאו, בשל חששו שמא גם אחרים ביצעו, או יבצעו בעתיד, מעשים דומים לכך, ומכאן קצרה הדרך להשפעת מעשים כגון אלה על יחסי עבודה בכלל, בין היתר בפגיעה בתחושת הביטחון של עובדים ומעבידים וביחסי האמון ביניהם..."

נדרשת ענישה משמעותית ומרתיעה משום קלות ביצועה של העבירה, בשל נגישות העובדים לרכוש, למידע ולרישומי המעביד, ומתוך האמון שמעבידים רוכשים לעובדיהם. לשם שמירה על הערכים המוגנים, ערך המחוקק בפרק יא' לחוק העונשין הבחנה בין גניבה בידי עובד, שעונשה המרבי הוא עד 7 שנות מאסר, לבין גניבה שאינה ממעביד, שעונשה עד שלוש שנות מאסר. והבחנה זו משקפת את החומרה היתרה שמייחס המחוקק לעבירה של גניבה בידי עובד.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים בנסיבות המקרה היא מוחשית וממשית, אך אינה ברף גבוה, לנוכח שווי הסחורה שנגנבה ומשום שהסחורה נתפסה והוחזרה לבעליה.

באשר לנסיבות ביצוע העבירה, מכתב האישום עולה כי הנאשם שימש כנהג משאית בחברה העוסקת במשלוחים. במסגרת עבודתו, נשלח הנאשם להוביל סחורה מנמל התעופה בן גוריון לחנות zara בקניון בראשון לציון.

הנאשם ניצל את העובדה שהסחורה הייתה בשליטתו, ועצר בחניון בדרכו למסירת הסחורה, שם העביר שבע שקיות של סחורה מהחלק האחורי לקבינה של המשאית. כשהגיע הנאשם ליעדו, הוא לא פרק את השקיות הללו אלא נטל אותן עמו. ממעשים אלו עולה כי מדובר בעבירה מתוכננת, אך חסרת תחכום מיוחד.

הסיבה לביצוע את העבירה - לפי הדברים שמסר הנאשם לשירות המבחן, הוא ביצע את העבירה בשל תחושתו שאינו מקבל שכר הולם על עבודתו. כן מסר הנאשם כי פעל באופן אימפולסיבי כדי לפצות את עצמו על תסכול זה.

טענת הנאשם כי החברה חייבת לו כספים אינה נכללת בעובדות כתב האישום המתוקן, ולא הובאה לה כל ראיה, ולכן אין להתחשב בה בשיקולי הענישה. בכל מקרה, גם אם היה ממש בטענה זו, על הנאשם היה לפעול בהליכים חוקיים לקבלת הכסף שלטענתו מגיע לו ולא לעשות דין לעצמו.

בפועל לא נגרם נזק כלכלי ממעשיו של הנאשם, שכן המשטרה תפסה את הסחורה הגנובה והשיבה אותה לבעליה. הנזק הפוטנציאלי שהיה עלול להיגרם נאמד בשווי המכירה של הסחורה בסך 12,343.90 ₪.

עם זאת, הנאשם הפר את האמון שניתן בו על ידי מעסיקו ופגע במרקם העדין של יחסי העבודה, ופגיעה זו נותרה בעינה.

כמו כן, כתוצאה ממעשיו של הנאשם, עלולה הייתה להיגרם פגיעה בקשר העסקי שבין חברת המשלוחים אצלה עבד הנאשם לבין חברת zara, ונזק זה יכול היה להיות גבוה משמעותית משווי הסחורה הגנובה, שכן החברה מבצעת משלוחי סחורה עבור חברת zara מנמל התעופה בן גוריון לקניונים ברחבי הארץ, ויש לשער כי המשך שיתוף הפעולה עם חברת zara מהותי עבורה.

במהלך האירוע הנאשם היה יחד עם אדם נוסף, עמו שיתף פעולה בהעברת הסחורה מירכתי המשאית לקבינה. לטענת הנאשם, הוא שכר את שירותיו של האחר בשל בעיות רפואיות ברגליו, שהקשו עליו לשאת סחורה כבדה. לטענת הנאשם, אותו אחר לא ידע שמדובר בסחורה גנובה, כלומר, הנאשם היה האחראי הבלעדי לביצוע העבירה.

בפסיקה רבה הנוגעת לעבירה של גניבה בידי עובד ממעבידו, הושם הדגש על האינטרס הציבורי, המחייב מתן משקל רב לשיקול ההרתעת, תוך העדפתו על פני האינטרס האישי של הנאשם. ראו לעניין זה - ע"פ 3587/12 דדון נגד מדינת ישראל (20.03.2013):

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שיש ליתן משקל רב לשיקול ההרתעת, תוך מתן משקל מופחת לנסיבות האישיות, במסגרת שיקולי הענישה בעבירות "כלכליות" אשר מבוצעות עבור בצע כסף ואשר כוללות לשליחת יד לכספי המעביד או לכספי הציבור, על מנת ליידע עבריינים פוטנציאליים כי 'הסיכון גובר על הסיכוי'".

כן ראו לעניין: ע"פ (מחוזי חי') 59265-01-14 מדינת ישראל נ' אבו רוקן (16.04.2015); ת"פ (מחוזי מרכז) 25922-05-19 מדינת ישראל נ' כהן (19.11.2020) ו-עפ"ג (מחוזי ב"ש) 19491-05-21 גרשון נ' מדינת ישראל (13.09.2021).

ניתן למצוא בענישה הנוהגת מנעד ענישה רחב, הנע ממאסר מותנה ועד לענישה ממשית ומוחשית של מאסר בפועל. בהתאם לנסיבות ביצוע העבירה, היקף הגניבה והתחכום שבה, מיהות המעביד (ציבורי או פרטי) ועוד.

אעיר כי ב"כ הנאשם הפנה להחלטה שבמסגרתה בוטלה הרשעת הנאשמת שגנבה ממעסיקה 8,201 ₪, נוכח גילה הצעיר (בת 24), תשלום פיצוי גבוה מכך בסך 14,253 ₪, שילובה בהליך טיפולי והתמלצת שירות המבחן על ביטול הרשעתה (ת"פ (שלום רמלה) 2319-11-23 מדינת ישראל נ' מעין טלקר (15.10.2024) (להלן: "עניין טלקר").

בעניין טלקר שיקולי השיקום הם שהכריעו את הכף, ואין להסיק מתוצאת ההליך הנ"ל על מדיניות הענישה הנוהגת. כידוע, אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על מגוון שיקולים, לבין מדיניות הענישה הנוהגת, שהיא רק אחד מהשיקולים הללו (ראו: ע"פ 6370/20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (10.2.2021)).

מעבר לכך, במקרה הנדון אין המלצה של שירות המבחן לביטול ההרשעה, וב"כ הנאשם אף לא עתר לכך בטענותיו לעונש, ולפיכך, ברור כי ביטול ההרשעה אינו עומד על הפרק. עם זאת, אפנה לכך שבעניין טלקר בית המשפט ציין כי מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה זו נעה בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בדרך של עבודות שירות ועד למאסר בפועל, ואף הפנה לפסיקה שבה נקבע מתחם ענישה זה.

ראו פסיקה שהתייחסה לעבירה של גניבה ממעביד: רע"פ 5819/18 בן דוד נ' מדינת ישראל (07.08.2018); רע"פ 3153/10 שבתשולי נ' מדינת ישראל (29.04.2010); עפ"ג (מחוזי מרכז) 10187-10-15 עוזרי נ' מדינת ישראל (18.01.2016); עפ"ג (מחוזי חי') 60313-06-24 חמילקובסקי נ' מדינת ישראל (19.09.2024) ו-ת"פ (שלום ת"א) 23905-11-21 מדינת ישראל נ' זייד (08.07.2024).

לאור עקרון ההלימה, הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם, הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר קצר שיכול וירוצה בדרך של עבודות שירות ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

לא נטען על ידי מי מהצדדים ולא מצאתי כי יש מקום לחרוג לחומרה או לקולה ממתחם העונש ההולם, ועל כן, עונשו של הנאשם ייקבע בתוך מתחם הענישה ובהתאם לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אציין כי הנאשם בן 31, נשוי ואב לתינוק כבן שנה, מתגורר בבית המשפחה בכפר עקב. הנאשם עובד לפרנסת משפחתו וכן לדבריו מסייע להוריו.

יש להתחשב לקולה בכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, זהו תיקו היחיד, הוא הודה במיוחס לו בכתב האישום וחסך זמן שיפוטי יקר.

כן יש להתחשב באמור בתסקיר שירות המבחן שפורט לעיל, כולל הרקע האישי והמשפחתי של הנאשם והתייחסותו לעבירה. בנוסף, יש לשים לב להערכת הסיכון המשמעותי לביצוע עבירות נוספות בעתיד, ולעובדה שהנאשם לא היה מעוניין להשתלב בהליך טיפולי שהוצע לו על ידי שירות המבחן.

לכן, אף על פי שחלף זמן ממועד ביצוע העבירה במהלכו לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים, הסיכון שהנאשם ישוב לבצע עבירות דומות נותר בעינו.

לפיכך, יש לתת משקל לצורך בהרתעת הנאשם, שעל אף שהודה ולקח אחריות למעשיו, הוא צמצם מחומרם. כן יש לתת משקל לשיקול הרתעת הרבים, המחייב תגובה הולמת בעלת מסר ברור לגבי חומרת המעשה וכיעורו, כדי למנוע הישנות עבירות דומות, אך זאת בגדרי מתחם העונש ההולם.

בנסיבות אלו, ייקבע עונשו של הנאשם בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם, אך לא בתחתיתו ממש.

בקביעת סכום הקנס, אקח בחשבון את טענת הנאשם כי הוא תומך כלכלית בהוריו ואת העובדה שלאחרונה נולד לו ולאשתו ילד. בנוסף, אתחשב ביתר רכיבי הענישה שיוטלו על הנאשם בגזר הדין ובכך שלא יוכל לעבוד במהלך ריצוי עבודות השירות. אמנע מהטלת פיצוי לטובת החברה לאור העובדה שהסחורה הגנובה נתפסה והוחזרה לבעליה.

סוף דבר

אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר לתקופה של 3 חודשים, אשר ירוצה בדרך של עבודות שירות, החל מיום 01.07.2026 באתר יד לשריון לטרון, 5 ימים בשבוע, לפי טווח השעות המתאפשר בחוק, ובכפוף למגבלותיו הרפואיות. בערבי חג וחול המועד הנאשם יועסק במקום העבודה וגם אם לא עבד באותו יום, בין מסיבותיו ובין מפני שהמקום סגור, יחויב ביום עבודה מלא. הובהר לנאשם, כי עליו לעמוד בתנאי הפיקוח ובביקורות הפתע, וכי כל הפרה בעבודות השירות, לרבות אי התייצבות רציפה ועל פי הנחיות החוק והממונה על עבודות השירות או ביצוע עבירות נוספות, יביאו להפסקה מנהלית ולריצוי העונש במאסר ממש. על הנאשם להתייצב ביום 01.07.2026 בשעה 08:00 לצורך קליטה והצבה בפני המפקח על עבודות השירות ב"יחידת ברקא"י עבודות שירות, שלוחת מרכז, רחוב סלמה 53 תל-אביב (בניין משרד הפנים).

ב. 5 חודשי מאסר, וזאת על תנאי אם בתוך 3 שנים מהיום יעבור שוב את העבירה בה הורשע.

ג. הנאשם ישלם קנס בסך של 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתה וזאת לא יאוחר מיום 01.09.2026. הקנס יועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, וניתן יהיה לשלמו תוך שלושה ימים מיום גזר הדין באחת הדרכים המפורטות באתר האינטרנט של המרכז.

ד. הנאשם יתחייב כי אם תוך שלוש שנים מהיום יעבור שוב את העבירה בה הורשע, ישלם סך של 3,500 ₪. הנאשם יצהיר על התחייבותו מייד לאחר הקראת גזר הדין.

ניתן צו כללי למוצגים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד תוך 45 ימים מהיום.

המזכירות תשלח עותק גזר הדין לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות בשב"ס.
ניתן והודע היום, י"ח סיוון תשפ"ו, 03 יוני 2026, במעמד הצדדים.